

4de zondag van Pasen: roepingenzondag

Joh. 10, 27-30

Het is verleidelijk om op deze roepingenzondag direct naar de praktijk te kijken, en dan vooral naar de problemen rond roepingen. Die klachtenlitantie zouden we eindeloos lang kunnen maken. Maar eigenlijk slaan we dan een stap over. Op de eerste plaats moeten we vandaag als het ware naar boven kijken, naar God. Want uiteindelijk is elke roeping een kostbaar geschenk van Hem.

We hebben herders, priesters nodig. Altijd, maar bijzonder in moeilijke tijden. Om vele redenen. Vandaag misschien vooral omwille van de hoop: die mag ons niet ontvallen. Herders zijn – vooral nu – de behoeders van de hoop, de bewaarders van het vertrouwen in de gemeenschappen. Die hoop komt niet enkel voort uit goede menselijke eigenschappen zoals een zonnig karakter of een onverwoestbaar goed humeur. Nee, want het is niet altijd gemakkelijk of goed waar ge mee te maken hebt. Maar dan nog is de priester de 1ste die de hoop levendig moet houden: een hoop die steunt op God. Hij is de ankerplaats in tijden van stormweer en het stuurvaste roer bij hoge zee.

Is er voor de Kerk in onze dagen iets dat we eigenlijk meer nodig hebben dan de hoop? Zeker, geloof mag ons evenmin ontbreken: we moeten verder kunnen kijken dan de onmiddellijke voorgrond en zien wat achter de horizon ligt: Gods onzichtbare wereld. En om de theologale deugden compleet te maken: de liefde hebben we ook nodig. Wat helpt het klaar te zien door de blik van het geloof, maar met een hart dat te koud is om de wereld en de Kerk te verwarmen in de wintertijd waarin we soms zitten? Zonder die drie deugden is geen toekomst meer, en de eerste die die moet vertegenwoordigen is de priester, de ‘alter Christus’.

‘En de rest dan?’ zullen sommigen zeggen of denken. De Kerk is toch meer dan de priesters? Zeker! Er zijn ontelbare mensen, vrijwilligers en parochianen, die de Kerk en de parochie mee dragen. Er zijn nog vele plaatsen op het grasveld van de Kerk die groen zijn en waar groei is. Maar de priester moet a.h.w. de eerste zijn in de tuin die telkens weer bladeren harkt als de winter voorbij is.

Die hoop put hij eerst en vooral uit de Schrift. Niet voor niets wordt hem bij de wijding het Evangelieboek in handen gelegd. De priester is de eerste aan wie het Woord Gods wordt toevertrouwd. Hij moet het spreken: het is eten en drinken voor de kudde.

En er is de Eucharistie, het sacrament van Jezus’ aanwezigheid en van zijn zelfgave op het kruis. Een bisdom bloeit maar als het een eucharistisch bisdom is en de kudde floreert maar als ze dat beseft. Want zijn we niet al te gewoon geworden aan de Eucharistie? Beseffen we echt welke schat ze is? Ze gaat boven alle andere wijzen van verkondiging uit: ze is geen voorbijgaand woord, maar de permanente aanwezigheid van God. God raakt hier niet alleen het hart, Hij daalt er in af en blijft er. Beseffen we wat het betekent: ‘Dit is mijn Lichaam – Dit is mijn Bloed?’

Nergens put de Kerk meer hoop dan uit de Eucharistie. Want niets geeft meer vertrouwen dan de aanwezigheid van een vriend in bange dagen. En als die vriend dan nog God is! Ook dit wordt toevertrouwd aan iedere priester om zo te komen tot een Kerk die daadwerkelijk doet wat ze viert.

Een priester heeft ook de taak van leiding en bestuur. Die opdracht wordt er met de dag niet gemakkelijker op: priesterschaarste, veroudering, schaalvergroting, rationalisatie en reorganisatie, afslanking. Het gonst soms om de oren. Het kan soms bang maken en grote zorgen geven.

Maar er is een dag geweest dat er nog veel minder waren om christen te zijn: één enkele maar, met een paar gezellen onder het kruis. Eén. Zijn blik in de toekomst was één en al duister. Hij moest zelfs naar psalm 22 grijpen om te zeggen wat Hij voelde: ‘God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ Maar op datzelfde moment werd ook de hoop geboren: al stervende was Hij ook aan het verrijzen.

‘Het dienstwerk van de bemoediging’: zo zoudt ge veel van wat de priester doet kunnen samenvatten op deze roepingenzondag. Bemoediging door de verkondiging van Gods Woord en bovenal door het vieren van de Eucharistie. Want als het goed is vertrekt een priester bij alles wat hij doet vanaf het altaar, en neemt hij ook alles en iedereen mee terug naar het altaar.

Tot slot zou ik één heel concrete vraag willen stellen aan de jonge mensen: zorg ervoor dat ge u minstens 1 keer in uw leven heel serieus afvraagt: ‘Zou het kunnen zijn dat God mij vraagt, mij roept om op een bijzondere manier in zijn dienst te staan? Hetzij als priester, hetzij als kloosterling.’ Die vraag moeten we durven stellen, en misschien gebeurt dat wel veel te weinig. Maar als we die weg niet onderzoeken bij onszelf, zullen we ook nooit een echt eerlijk antwoord kunnen geven. Want voordat we bij ‘roeping’ en het tekort eraan allerlei oorzaken en ‘schuldigen’ gaan zoeken, past het eerst naar onszelf te kijken, en u af te vragen: wat kan ik eraan doen? Zou het kunnen dat het mijn weg is...?

Amen.

Johan Goris, pastoor